

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

La memòria, ara

La història: Bangkok, Madrid i València, ara. Daniel Colomer, alt executiu d'una empresa espanyola de moda que opera a l'Àsia explotant treballadors nadius, és salvat per una noia asiàtica que canta una cançó que li és familiar, alhora inicia una indagació històrica.

La pel·lícula: Sovint salta la llebre que et deixa distret. *Amanecer en Asia* és la llebre dins el panorama cinematogràfic espanyol que pretén tocar el voraviu de l'espectador. El seu instigador, Dionisio Pérez Galindo (Madrid, 1961) cineasta independent amb ganes de rebordonir la memòria històrica, no tant per rescatar greuges polítics (que també!), com per restablir els lligams morals d'aquells que van deixar la pell per enfrontar-se al franquisme fatxa. Pérez Galindo ho fa amb sentit melodramàtic a punta de violí. Tota la pantalla al servei d'una investigació familiar que deixa el protagonista, Daniel (eficaç Víctor Clavijo) contra la paret d'un present que no es mereix. Potser en un excés d'ambició denunciadora, el film aixe-

Amanecer en Asia

Director: Dionisio Pérez Galindo. Intèrprets: Víctor Clavijo, Maria Ballesteros, Teresa Lozano, Li Yiu Yan, Rafael Álvarez. Espanya, 2008. 93'. Rambla Lleida.

ca acta d'explotació de les empreses populistes i barates (Nike, Promod?) que mercadegen a la baixa. Dins el garbuix benintencionat que és el film, cal destacar la sobrietat expressiva d'actors i actrius (barret per a Teresa Lozano i Maria Ballesteros!) que obren la porta a pensar que hi ha vida fílmica enllà dels Almodóvars i Amenábars. 'Amanecer en Asia' fa diana en les seves pretensions morals. Altrament dit: qualsevol nit pot sortir el sol, que canta el Sisa. Amb humilitat estètica fruit d'una producció digital d'anar per casa, la pel·lícula poua en els laberints de la memòria familiar. Perquè, ¿què en sabem de la joventut de la mare? Però és que la mare mai va ser jove? Com sigui, el film ens situa davant la disjuntiva moral d'assumir el llegat d'aquells que van precedir-nos. Ho sé. Sona a sermó dominical. Com qualsevol discurs patriòtic fonamentalista?

La imatge: Daniel davant la pantalla de l'ordinador, descobrint el passat antifranquista de sa mare.

La frase: "Una altra vida és possible", canta Rudolf. El pitjor que ens podria passar és acceptar que el que ens marquen els polítics professionals, va a missa.

La recomanació: Degustadors de films més o menys independents, amb sentit històric.